

FARKAS GÁBOR

Oláh András: április bolondjai

Magyar Napló, 2017

FARKAS GÁBOR (1977) Szigetszentmiklós

Az életünk csupa indulás és érkezés, kapcsolatok kusza viszonyrendszere. Mindig mások szemében vagyunk valamilyenek, soha sincs objektív tükrünk. Kik vagyunk valójában? Ez végül is szemléleti kérdés. Épp akkor a leginkább az, amikor viszonyokról, viszonyulásokról beszélünk, hiszen maga az *egyéni létezés* is már önmagában kizárható fogalom, ha egy kapcsolat, egy körülmény relatív valóságában gondolkodunk. Bolondok vagyunk, ha nem így tesszünk: *április bolondjai*. Oláh András tizenharmadik verseskötetében ez a szemléleti kérdés a meghatározó.

A könyv fülszövegében mintegy felvezetésként olvasható: „Oláh András valódi költő.” És nem csupán azért, mert a kortárs lírában több évtizede jelen lévő, rangos folyóiratokban folyamatosan publikáló alkotót ismerhetünk Oláh Andrásban – objektív értelemben nem ez a költő-lét mérőfoka –, hanem azért, mert versbeszédére az az esztétikai cél a jellemző, hogy a nyelv közösségi hatókörét és annak lírai lehetőségeit egyformán szem előtt tartva „szenvedi meg” az alkotói folyamatot. Költőien lakozik egy költőietlen világban.

A magyar lírának mindig is voltak divatjai – és itt direkt módon nem az irodalomtörténeti diskurzusban elfogadott *irányzat* szót használok –, amelyek kisebb-nagyobb mértékben oda-vissza hatottak alkotói nyelvre és olvasói közízlésre egyaránt. A Nyugat folyóirat például nem lírai irányzatok bölcsője volt a 20. század elején, hanem ilyen értelemben irodalmi divatot teremtett, tehát azonos módon formálta az alkotói folyamatot és az olvasói igényeket. Ezt nyugodtan nevezhetjük irodalmi marketingnek is. Én úgy ítélem meg, hogy az utóbbi évek magyar lírájában ugyanilyen divat az, hogy a versszöveget – szinte témától függetlenül – sajtószerűen módon az épített tér, az architektúra koherenciája határozza meg.

A legkonzekvensebb módon talán Térey János képviseli ezt a kortársak közül, de Oláh András legújabb kötetének versbeszédét is nagyban jellemzi. „a gyulafehérvári székesegyház előtt” (*láz*), „a villanydrótonon egyensúlyzavarban / hintáznak a madarak” (*eltévesztett pillanat*), „mattuló házfalak per-

gő vakolat” (*leselkedő háztető*), „a hídon sápadt vilamos halad” (*hajnal a buszmegállóban*), és még lehetne a könyv számos verséből idézni a példákat. Az épített tér, a környezet – csakúgy, mint a fentebb említett Térey-nél – az érzelmi-gondolati megnyilatkozás kiindulópontja a szövegekben, felfogható tudati tájékozódási pontként is, hiszen az emlékezetben felidézhető történetek, hangulatok, érzések térhez és időhöz köthetők.

Az *április bolondjai* című kötet négy fejezetre bontva tárgyalja „az ifjúság utáni nosztalgia, a szerelmi csalódás, a betegség kórházi drámája, a szülőhaza bumfordisága, a háborúkkal és Trianonnal és besúgókkal és pofonokkal terhelt huszadik század” versekbe szőtt érzelmi vetületét – olvashatjuk a könyv fülszövegében. Az első, *lecke a hazáról* című fejezet közösségi lírája után a *tájékozódási pont* versei már a személyes pszichikai tér viszonyrendszerét, lélektanát tárgyalják múlt és jelen párhuzamában. Ebben a térben „a magára zárt álmokat” (*tájékozódási pont*) folyton kikezdi, átírja „a sutogott szavak szétpattanó / buborékja” (*üresjárat*), mert „nem tágít a múlt” (*tükröd vagyok*), és „nincs több mentesítő járat” (*elhalasztott utazás*), az emlékezésbe „beletört az idő” (*[sokáig álmodtalak]*). A lelkek játékának kimerevített képe ez a „szunyókáló emlékezet” (*üresjárat*) ecsetével festve, és találóan fogalmazza meg a szerző az emlékezet örök statikus va-

lóságát a jelen dinamizmusával és tünékenységgel szemben: „még emlékszem / [...] kimeríthetetlen történet maradsz” (*[sokáig álmodtalak]*). De az emlék csalóka is, mert az idő a képek olyan tárházát építheti a lélekben, amely végül már éppen a megtörtént valóság ellentétét mutatja. A magyar líratörténeti hagyomány két jelentős költője, Vajda János és Juhász Gyula emlék-szerelem versei ugyanezt támasztják alá. Gina vagy Anna két olyan esz-

ményített személyiség a költői emlékezetben, akiket a vers emelt azzá, és nem a tényszerűség. Oláh András nőalakja is „borgőzös emlékek” (*maradt még*) által lett ideál, erényei és elégtelensége ezért az emlékképek valóságtartalmától, maradandóságáig pedig kizárólag az emlékezés hatóerejétől függ.

A kötet harmadik fejezetének címe: *Anna naplójából*. A fentebb említett Juhász Gyula Annája lép elő főszereplővé (nem véletlen tehát az emlék-versek párhuzama). A fejezet címadó költeményét a tisztelt költőelőd emlékének ajánlja egyébként a szerző, de a vers több tisztelgésnél, az emlékezés szubjektivitásának rabságát, vagyis azt a pszichés állapotként leírható folyamatot fogalmazza meg, ahogy az emlékképek mindennapjaink állandó látványává válnak, egyre inkább befolyásolva a személyiséget. A múlt ezer apró mozzanata, egy ismételt gesztus, egy vissza-visszatérő szó így válik hosszú éveket végigkísérő (terhes) érzelmmé, és teszi élethetlenné a mindenkori jelent: „már csak múltunk van” (*mérleghiány*).

A könyv két utolsó (*szökési kísérlet* és *modoros modortalanságok* című) fejezete megtartja ugyan az emlékezés tematikáját, de a nyitó fejezethez hasonlóan újra a közösségi líra perspektívájába helyezve.

Juhász Gyula mellett így olvashatunk Borbély Szilárdot, Oláh Jánost, Kocsis Zoltánt és Rékasy Il-dikót felidéző hommage-verseket, Petőfi Sándor, Vörösmarty Mihály, József Attila és Ady Endre szövegeivel komolyan játszó átírásokat, hogy ezekhez (is) kapcsolódva keserűen mutassa végül a szerző, miként őrizzük „a leszegett fejű emlékeket” (*szökési kísérlet*) „szavakra szomjasan” (*szomjúság*), mert „védekezünk a felejtés ellen” (*fejfákból titkot*).

A szerzőtől megszokott műfaji és tematikus sokszínűséget, mégis markáns szemléleti egységet megvalósító, a nyelvi megformáltság és a nyelvi játék magabiztosságát egyaránt tükröző újabb verseskötetével Oláh András a mai kortárs irodalom frissességéhez és a magyar lírai hagyományokhoz egyformán kötődik. Világos, a különböző jelentésrétegeket mégis kihasználó kifejezőmódja miatt úgy vélem, széles körben szívesen olvasott kötetévé válhat az *április bolondjai*.

KOLOZSI ORSOLYA

Szeifert Natália: Az altató szerekről

Kalligram, 2017

Az *altató szerekről* egy feltűnő borítójú regény: kiszikkadt, felpedezett, türkiz színű talajon egy nő fekszik, arcába hulló hajjal. Nem világos, hogy halott vagy eszméletlen, mindenesetre semmi jót nem sugall, a kép hangulata a veszteséget, a teljes magára hagyatottságot idézi. Nem is vezeti félre az olvasót, hiszen Szeifert Natália regénye két olyan nő sorsot tár elénk, amelyekben valóban ez a hangulat, életérzés dominál. Vallomástevő, egyes szám első személyben megszólaló hősnői Zelma és Zsuzsa, akik felváltva jutnak szóhoz, két szólamban mesélik el különböző, de hasonlóképpen szomorú és magányos életüket. A regény két cselekményszála egy találkozásból bomlik ki: az első fejezetben egy balasztól lábadozó, egyedülálló, harmincas lány betér egy könyvekkel telerakott, antikváriumhoz hasonló kávéházba, ahol az ott dolgozó nővel váltanak néhány semmitmondó szót, de érezhető, hogy találkozásuk mélyén valamilyen megmagyarázhatatlan erő rejlik: „Nem volt ott rajtunk kívül senki, ő véletlenül a szemembe nézett, én meg úgy éreztem, ismerem, de nem jutott eszembe, honnan, honnan ismerhetném. [...] Jó negyvenes nő, ápolt, a haja egy-

szerűen összefogva a tarkóján, csak ahogy rám nézett, az tűnt ismerősnek, a szeme. Zöldesbarna mély fény, mint egy Tolsztoj-regényből kinéző nőalak.” Mindketten beszélgetni szeretnének, ám ez a vágyott dialógus elmarad. Találkozásuk azonban mégiscsak fontos, mert innen tekintenek vissza az életükre, s hosszú monológokban mesélik el gyerekkoruktól nagyjából a furcsa találkozás idejéig.

Zelma kései egyke, anyja zongoratanárnő, aki sokszor nehezen birkózik a gyerek jelentette felelősséggel, ráadásul rosszul viseli, hogy lánya nem lesz zongoraművész. Férjével való kapcsolata is hűvös, a férj olvasásba menekül. A lány tizennyolc évesen elveszíti anyját, majd pár év múlva az apját is, magára marad, és teljesen céltalanul sodródik el egy tragédiáig, egy banális, mégis súlyos balesetig. A felnőtté válással nem képes szembenézni, magányát és a célok hiányát alkohollal, drogokkal és állandó szexuális aktusokkal igyekszik csillapítani. A találkozásukkor a negyvenes évei elején járó Zsuzsa élete sokkal hétköznapibb (talán éppen ezért sokkal könnyebb vele azonosulni). Patikus anyja és antikvitásokkal foglalkozó apja rossz házasságban

élnék, anyja uralja az ő és öccse életét. Szeretett apja halála után röviddel férjhez megy első komolyabb partneréhez, kisfiuk születik, egy nagy budai házban, anyagi jólétben élnek, a nő napjait az apjától örökölt kis üzlet tölti ki. Egyikük életében sincs igazán nagy, tragikus esemény a „hétköznapi tragédiákon” túl. Zsuzsa élete akár sikertörténetnek is tűnhet: „Neked van egy rendes életed – mondta. – Szeretted a férjedet, ő is téged, van egy klassz nagyfiad, jó helyen laksz, szép ház, kocsid, szóval mindened van, amire az ember vágyik.” De valóban ettől lesz boldog az élet? Szeifert regénye éppen azt mutatja be, hogy a kívülről rendezettnek tűnő életében is mekkora fájdalom lapulhat, még akkor is, ha semmilyen, egyértelműen megragadható tragédia nem történt, nem történik. A két sors bemutatásával közel engedi az olvasót két olyan nőhöz, akinek – a külső körülmények alapján – jól is alakulhatott volna az élete. Mindeközben persze ott feszül a kérdés, hogy alakulhat-e az élet egyáltalán jól. Van-e ilyen lehetőség? Mert nagyon úgy tűnik, hogy nem csak a két főhősnek nem sikerült, csak most éppen őket látjuk, akiknek nem jött össze a(z el)várt boldogság.

Közös a hősökben, hogy képtelenek szembenézni az élet értelmetlenségével („... mindennap megdöbbenem, hogyan képesek mások az élet hétköznapiságával kibékülni.”), saját jelentéktelenségük tudatával. Talán éppen ezért, mert nem adott meg számukra a magukat és az életüket rendkívül komolyan vevő emberek „má-konya”, másféle drogokhoz, kiutakhoz menekülnek. Hogy képtelenek a boldogságra, az szorosan összefügg a regény egyik legfontosabb (és a két nőt a sok egyéb mellett lehangsúlyosabban összekötő) motívumával, az álmatlansággal. Maga a cím is utal azokra a szerepekre, amelyeket altatóul használhatnak, és használnak is, nemcsak a pszichiáter és a házi-orvos által felírt tablettákat, hanem a pornófüggőséget, az alkoholt, a drogokat értve ezalatt. Nagyon tipikus kortünet kap központi hangsúlyt a regényben, az alvásra való képtelenség. Alapvetően a feszültséget szimbolizálhatja, leegyszerűsítve, az nem alszik, akinek problémái vannak, de a szimbólum további rétegekkel is rendelkezik. Aki nem alszik, az nem is álmodik, ezzel is elveszítve egy kiutat a valóság elviselhetetlen préséből. A cím persze megfordítva is értelmezhető. Mert mi van akkor, ha éppen az ún. „boldog emberek” használnak altató szereket, persze nem szó szerinti, hanem átvitt értelem-

ben? Például önállatással, hazugsággal altatva el magukat, hogy ne vegyék észre, életük valójában kilátástalan, jelentéktelen. Ha azonban valaki nem képes hazudni magának, maradnak a már említett, „egyéb” szerepek. Zelmánál a szex, a folyamatos kielégülés iránti vágy az egyik ilyen. Már gyermekkorában is úgy alszik el, hogy magát simogatja, később pornófüggővé válik, majd sorra engedi be az ismeretlen férfiakat a lakásába, egy-egy orgazmus reményében. Ez a téma természetesen azzal jár, hogy az elbeszélőnek meg kell szólalnia a szexualitással kapcsolatban, és ezzel Szeifert egy nagyon nehezen kezelhető, tabukkal körülzárt, ingoványos talajra lép, de egészen megdöbbenő, hogy milyen arányérzékkel tartja a távolságot az öncélú pornográfától és a finomkodástól is, pontosan érzékeltetve, hogy ott és akkor, abban a jelenetben, mit jelentett (mindig mást) és hogyan zajlott az aktus.

Az élethelyzet és a megélt tapasztalatok ellenére a két elbeszélői hang, megszólalásmód nem különbözik sokban, de a hangok mögötti személyiségek különbsége mégis érzékelhetővé válik. Zsuzsa egy gondolkodó, erősen intellektuális lény, Zelma sokkal több mindent ért meg zsigeri szinten, mintegy megérezve, megsejtve értelmezi az eseményeket. A művészettel való szoros kapcsolat mindkettejük életében fontos, Zsuzsa nem tud megválni apja antikváriumától (ezért alakítja kávézóvá), rendszeresen olvas a pultban, felolvasóesteket szervez, Zelmáék lakása is tele van könyvekkel, kislánykora óta felolvas az apjának, később a rádióban, majd egy kórházban is. Zelmát a zenéhez is nagyon sok szál köti, bizonyos helyzetek értelmezését egész egyszerűen zenei alapokon végzi, illetve saját mozgását és gondolkodását is gyakran jelzi tempójekkel: „A magam tempójában megyek majd, ahogy megszoktam (adagio), nem veszem tudomásul az utasítást a város partitúráján.” Zsuzsa különös hobbjá a babaházak építése, a gyermekkorába visszanyúló tevékenység, ezeket a babaházakat rejti el házasságkötések, mikor úgy érzi, felnőtt lett, majd ezeket az elfeledettnek hitt kartonházakat szedi elő egy lelakolt dobozból a könyv utolsó oldalán. Meglehetősen egyértelmű utalás ez az élethazugságokkal és a női sorsokkal egyaránt foglalkozó lbenre, az őt több művében is foglalkoztató házasság válságára. Zsuzsa élete nem más, mint egy babaház, amelyet férje, Bandi rendezett be neki, de húsz év után rájön, hogy ez nem az ő háza, nem az ő élete, sohasem

döntött, mindig csak döntöttek helyette. A befejezés így egy egyértelmű gesztus az önállósodás irányába, hogy végre ne az legyen, amit várnak tőle, hanem aki ő maga lenni szeretne. Hogy ez lehetséges-e, arra már nem kapunk választ. Ugyanúgy, ahogyan Zelma élete is nyitva marad: egy tragédia után (lezuhan az erkélyről) képes lesz-e nemcsak testi, hanem lelki értelemben is talpra állni, újrakezdeni az életét? A nyitott befejezés nagyon jó elgondolás egy olyan szöveg esetében, amely valóban csak kérdez, de nem válaszol.

Az *altató szerekről* elbeszélésmódja és végtelenségig csupaszított őszintesége nagyon sok be-

kezdésben Bartis Attila stílusát, fogalmazásmódját idézi, mert képes *A nyugalom* szerzőjéhez hasonló élességgel és tárgyilagossággal megfogalmazni az emberben rejlő ellentmondásokat, és képes ugyanazt a vigasztalanságot árasztani. Szeifert Natália magával ragadó regénye a gyermek születésekor keletkező szorongástól a megcsalt nő szerepén és a szeretői státus kiszolgáltatottságán át a szülőgyerek kapcsolat mérgező erejéig a legtöbb tipikus és nagyon nehéz élethelyzetet számba veszi, felvilantja, méghozzá olyan érzékenységgel és hitelességgel, amire kevés példát látni, ezért a tavalyi év egyik jelentős regényének tartom.

VARGA MÁRIA

Jókai Anna: Átvilágítás

Széphalom Könyvműhely, 2017

VARGA MÁRIA (1960) Balassagyarmat

„Legyen világosság” – szól az Úr a bibliai teremtéstörténetben. „És lőn világosság”. Ez a világosság azonban nem természeti fény (a tudomány egyes, s nem a legjelesebb képviselői szerint az is mutatja a *Biblia* logikátlanságát, hogy Isten előbb a fényt teremtette, s csak később a napot), hanem a szellem világossága, a Rend, amelynek alapján a Teremtő a világot megalkotta. A világnak ezt az alapvető rendjét keresi az ember azóta is, azokat az alapelveket, amelyekre méltó életet lehet építeni. A tiszta lét életrendjét kutatja a művész, ezt a tudást őrzik és tanítják a nagy világvallások

„2015. május 24., 12 óra 20 perc. Pünkösöd vasárnap.” Ezzel az időmegjelöléssel kezdődik Jókai Anna utolsó könyve, memoárregénye, az *Átvilágítás*. Pünkösöd a Szent Lélek/Szent Szellem eljövetele népe ünnepe. Jókai Anna halálának napja 2017 pünkösöd hétfője. Elgondolkodtató, szimbolikus dátumok, egybeesések. Az átvilágítás célja fizikai síkon az, hogy valamilyen fényvel egy tárgy vagy személy belső részét láthatóvá tegye. Politikai értelemben egy közéleti személy rejtett életét, kapcsolatrendszerét kívánja feltárni. Jókai Anna egyik kedves szerzője, Hamvas Béla a jelentés egy mélyebb, szellemi rétegét több helyen is taglalja: szerinte az ember korrump életet él (e fogalom természetesen nem politikai jelentést takar), ezért folyton a lelepleződéstől retteg, és életét elhazudott lényének védelmére rendezi be. Nincs döntőbb lépés, mint hogy

az ember magában ezt a korrupciót leleplezze és végtelen rejtőzését végtelen éberséggel világítsa át. „Az eljárás nem lehet egyéb, mint hogy a maga és más elhazudott lényével szembe az ember primordiális igazságát helyezi, és ezzel önmagát átvilágítja. Ez az evangélium módszere. [...] Senki más az ember helyett nem tudja léte igazságát helyreállítani” – írja a *Patmosz* című kötetben. Az átvilágítással az ember a maga intaktságát állítja helyre, a benne lévő gyermeket hozza felszínre, akinek Jézus a Mennyek Országát ígérte.

Jókai Anna utolsó, vallomások könyvében saját fejlődését rajzolja meg a gyermekkori öntudatra ébredéstől a legutolsó, legfontosabb spirituális ráébredésekig. Ezzel párhuzamosan bemutatja írói pályája ívét az útkereséstől a nagy regényeken keresztül a lezárásig. Első kézből ismerhetjük meg a népszerű regények hátterét, keletkezésük körülményeit. A *Napok* című könyvét élete fordulópontjaként tartja számon.

„Fogadalmat tettem, hogy semmire sem leszek tekintettel, sem a politikára, sem a közvéleményre, spirituális tudatregényt írok, első személyben, férfi alakban a becsapott magyar értelmiségéről, a gyenge, de megigazulni vágyó emberről, beleszöve '56-ot, amit nem ellenforradalomként ábrázolok, lesz, ami lesz, ha kockáztatok is a sikert, s talán a megjelenést is ezzel a témával, de megérett az idő, hogy ne számítsom semmi, ami külsődleges.” Bölcséleti-

szellemi hagyatékának a *Godot megjött* című könyvét tartja, amely műve messze nem tartozik a legnépszerűbb írásai közé.

Az *Átvilágítás* tehát az életrajz pontos leírása mellett (ez a síkja a könyvnek legalább annyira izgalmas, mint a regények) magában foglalja és tükrözi az eszmélést, a legfontosabb felismeréseket. A gyermek Anna hiú és nagyratörő vágyakat dédelgett: „arra gondoltam, mindent le lehet győzni, csak meg kell a titkot fejteni, hogy ez az egész miért van, ezért születtem, csak még nem tudják az ostoba emberek”. Az idős, érett író pályája végén így foglalja össze a végső tanulságot: „Ha életem summázatáról beszélek mint legfontosabb eredményemről, az nem a művészetben lakozik. Hanem abban, amit a duzzadó, hódításra programozott éneemben elértem. Ifjúkoromban és még középtájt is birtokolt a vágy, mint jogos jussomat követeltem, hogy szolgáljon engem a középszer, a tehetségemet ajnározzák, uralkodhassam, hiszen erre születtem. És ma semmire sem vágyom, csak arra, engedtessek meg, hogy én szolgálhassak másokat, mert számomra nincs már más öröm – semmi, ami pénzzel megszerezhető –, csak az, ha használhatok ennek a vajúdó kornak. Mint Harpagon estelente a fillérjeit, úgy tartom számon a legparányibb jót is, amit aznap megadatott kibocsájtanom. Keresem a »jóra vezető alkalmakat«. Talán önzés ez is, az önzés finomra hangolt, legszimpatikusabb formája. A rettenet, a rosszra való hajlam odakünn nem tűnik el, csak azért, mert akarjuk. De ha magunkból kiirtottuk, annyival is kevesebb ártalom lesz a világban.”

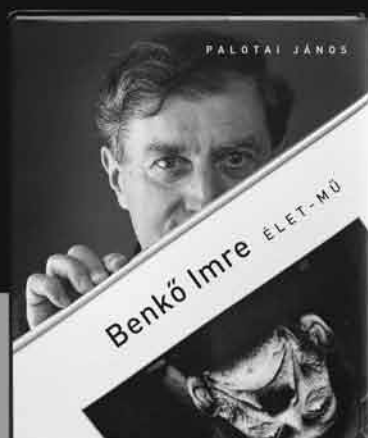
Jókai Annának sikerült is szinte mindent „legyőzni”, ahogyan gyermekként elképzelte, s amennyire ez lehetséges, a titkokat is megfejtette. Azt bizonyosan felismerte, hogy a legfőbb győzelem az önmagunk hiúságán és egyéb bűnein aratott győze-

lem. Művészember, közéleti ember, népszerű ember ritkán mentes ettől a legfőbb bűntől. Több helyen is beszél a könyvben erről a küzdelemről. Tudja, maradt még benne hiúság, de legalább tisztában van ezzel. Éberen figyeli saját mondatait, vajon nem a gőg formálja-e a szavakat. Nem a hiúság készítette/készíteti-e erre vagy amarra a gondolatra, szóra és cselekedetre?

Akik ismerik Jókai Annát – s ki ne ismerné? –, tudják, hogy fontos volt számára a közéleti-politikai szerepvállalás is. Ott volt mindig, ahol a keresztény-konzervatív értékrendet menteni, szolgálni, megmutatni lehetett. (Ez művészetének megítélésében, elismerésében legalább annyit értett, mint használt. Sok idő fog eltelni, amíg lecsengenek az aktuálpolitikai felhangok, és csupán a művészi megvalósítás milyenségére fókuszálnak az elemzők.) Jókai Anna az átvilágítást politikai értelemben is megvalósította a maga rendkívül lelkiismeretes módján. Könyvéből a szocializmus utolsó éveitől kezdve megismerjük közéleti-politikai tevékenységét és annak mozgatórugóit is. Szemléletesen és meglepő precizitással idézi vissza a közelmúlt politikai történéseit.

Jókai Anna fő tevékenysége azonban mégiscsak az írás volt. Terjedelmes életműve létrehozása után így foglalja össze az íráshoz való viszonyát, élet, bölcsélet és irodalom kapcsolatát: „...a belső, a szellemi utam – az idő előrehaladtával – szinte maradéktalanul átköltözött az írásaimba, nyomon követhetők a fázisok. Aki folyamatosan olvas tőlem, megismerheti a tépelődésekben edzett »fejlődéstörténetemet«. Amit most csinálok – memoár, életrajz, vallomás, gyónás? –, használható segédanyag a művekhez, és kinek-kinek a saját sorsszövedékébe is bevilágít... (Mert hasznos is akarok lenni, ha jó ügyekben eszköz is lehetek, én nem szégyellem.)”

MEGJELENT!

BENKŐ IMRE ÉLET-MŰ

Kapható az Írók Boltjában,
a Fókusz Könyváruházban,
vagy megrendelhető
a www.bookline.hu weboldalon.

MMA
MAGYAR MŰVÉSZETI
AKADÉMIA

MMA
KIADÓ

mmakiado.hu